

El premi Andròmina ha descobert un nou novel·lista, Rafa Gomar, conegut fins ara com a contista, poeta i dietarista. La novel·la guanyadora, 'Andròmines', és protagonitzada per un periodista i escriptor valencià.

“El meu protagonista és un antiheroï quotidià”

Rafa Gomar (Gandia, Safor, 1955) s'havia centrat fins ara en el relat, la narrativa juvenil, la poesia i el dietarisme. Treballa de lingüista a la Sindicatura de Comptes de la Generalitat Valenciana.

—A quines andròmines es refereix el títol de la novel·la?

—La novel·la és la història d'un periodista i escriptor que, a cinquanta anys, es queda vidu i rememora el seu passat a través dels objectes perduts per la casa. I a través d'un seguit d'andròmines —des de l'escriptori, la ploma i els bolígrafs, a un capell o una girafa— recupera les emocions i els sentiments de la dona.

—Com és estructurada, la novel·la?

—Aquesta és, penso, la part més original de l'obra. És formada per cartes, articles periodístics que el protagonista publica en un setmanari i les seves reflexions, en primera persona, on parla de la seva manera d'entendre l'amor i la mort, al cap de tres anys d'haver-se quedat vidu. Els articles serveixen per a enriquir el personatge, com les cartes.

—De quina mena d'articles parlem?

—Tracten de la ciutat de València. Ell pertany a una generació determinada i parla de les coses d'aquesta generació, des de l'adolescència fins ara.

—Als seus articles, el protagonista fa una crònica a fons de la ciutat de València?

—No. Podria ser qualsevol altra ciutat. Són articles concrets sobre llocs concrets, però si viatja amb autobús o

descriu una pastisseria de barri, o va al casino, són coses que podem trobar en moltes altres ciutats. De totes maneres es pot llegir com un homenatge a la ciutat, i, en aquest cas, a la de València.

—Té fills?

—No. No n'ha volgut tenir. És contrari al fet de ser pare. Ell és *anti* moltes coses. Per començar, és un antiheroï quotidià. La novel·la explica el seu enfrontament amb la vida quotidiana. No vol deixar publicat cap llibre perquè el món no li agrada, ni la societat en què viu, i no vol formar-ne part, tot i que viu la vida de forma hedonista, sensual. Li agrada viure, tot i que en

morir la dona s'ha de replantejar la seva vida.

—Canviarà molt?

—Canvia molt, però sempre veient-la a ella com a referència. Ella va ser el principi de felicitat davant de la vida, tant des del punt de vista sexual com personal. I al cap de tres anys de la mort de la dona, després d'haver passat el dol, veu la vida des d'un altre punt de vista. Comença a passejar per la ciutat, i és això que explica als articles. No m'agradaria que els articles semblessin un pegat o que el lector no els llegís amb prou atenció perquè configuren la personalitat de l'escriptor, més que l'exposició que fa de la seva intimitat. És a través d'aquests articles que busca la dona i el seu jo interior.

—Com són aquests articles?

—L'articulista hi explica què veu i què fa. Hi parla del cafè, del desdèjuni, de l'ascensor, una mica en la línia de Josep Maria Espinàs. Després puja a l'autobús i explica què veu a fora i a dins. O fa el vermut. I tot amb referències culturals de la seva generació. Quan puja al terrat, per exemple, recorda el film d'Ettore Scola *Una jornada particular* i el conte "La revolta del terrat", de Pere Calders. Totes aquestes referències culturals configuren un món exterior i interior.

Lluís Bonada

PRATS I CAMPS

Rafa Gomar, poeta i contista reconegut, ha obtingut el premi de narrativa Andròmina, amb la seva primera novel·la, *Andròmines*, ambientada a la ciutat de València.